

[Alfred Jensen.]

før. Man har taget en sådan skattepligtig indtægt fra året 1936—37 på 6 000 kr., og så har man fundet ud af, at den dengang blev beskattet med 7 pct., ca. 400 kr. Hvis den havde fulgt trit med prisstigningerne, skulle den i dag være på 12 000 kr., og beskatningen ville så — i henhold til „Berlingske Aftenavis“ — være 20 pct. eller 2 400 kr. Det er derfor let at se, at hvis man skulle yde retfærdighed overfor en sådan indkomst, skulle der være tale om en skattelettelse på 1 500—1 600 kr. Jeg har ikke foretaget udregningen, så rigtigheden af den, eller eventuelle fejl, må stå for avisens regning. Jeg går imidlertid ud fra, at hovedlinien er rigtig; det er den nemlig — hvad ikke alene vi kommunister, men også andre erkender. Men når altså det er så forfærdeligt for denne indkomst, er det også slemt for andre indkomster, som ikke var på 6 000 kr. dengang og ej heller på 12 000 kr. nu, men som ligger mellem de 2 400 kr., der nu foreslås helt fritaget for statsskat, og op til de indtægter, som jeg her har talt om. Derfor synes jeg, at en lettelse som den, der foreslås her, ingen verdens ting batter — ikke engang så meget som en skrædder i helvede.

Der må gennemføres større lettelser overfor de indkomster, jeg vil kalde mellemlindkomster. Jeg forstår, at man nu er opmærksom på dette forhold også fra anden side, og rent partimæssigt vil jeg tro, at der er et flertal for det — stemmemæssigt er jeg ikke i stand til at overskue det.

Vi har tidligere talt for, at der bør stilles forslag om gennemførelse af en sådan lettelse; sidst stillede jeg forslag derom, da ligningsloven var til behandling. Da foreslog jeg at ajourføre de personlige fradragsbeløb og de indtægtsgrænser, indenfor hvilke disse fradragsbeløb ydes. Hvis jeg hørte ret, var det ærede medlem hr. Poul Møller inde på de samme tanker nu. For os er det ligegyldigt, hvordan man løser spørgsmålet med hensyn til en lettelse af beskatningen for mellem- og småindkomsterne. Det er også ligegyldigt, om man forhøjer de personlige fradrag og grænserne, indenfor hvilke de gives, eller man ordner det på skatteskalaen i udskrivningsloven — men det må og skal ordnes, enten det ene eller det andet sted.

Vi har den opfattelse, at der absolut må gives større lettelser end de foreslåede. Jeg forstår, at man kan vente nyt fra udvalget, når sagen kommer til anden behandling, men jeg vil dog gerne sige, at jeg ikke deler de betragtninger, der er gjort gældende fra anden side: at man er nødt til at køre videre med den beskatning, der her foreslås, fordi der ikke foreligger et forslag fra finansministeren angående en revision af skattelovgivningen. Jeg forstår iøvrigt ikke, hvorfor et sådant forslag ikke forlængst er kommet. Det er lange tider, siden kommissionen afgav sin betænkning; der findes materiale nok, og såvidt jeg kan skønne, er der også sagkundskab nok i regeringspartiet og i regeringen til, at man må kunne vide, hvad man ønsker lavet. Jeg minder om, at vi for et år siden havde en debat angående det forslag, som den daværende finansminister, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, stillede, og der var ved den lejlighed megen klarhed indenfor socialdemokratiet over, hvorledes man ønskede denne reform. Hvorfor kommer man ikke med et forslag om en revision af skattelovgivningen? Der har jo været tid nok til det, når man havde alle planerne og iøvrigt alt klart, når man havde materialet til rådighed og også sagkundskaben.

Altså, jeg må kritisere, at der ikke forlængst er fremsat et sådant forslag, og dernæst vil jeg sige, at vi kan ikke nøjes med det lapperi, der her er tale om, i ventetiden; for enten man har lyst til det eller ej, bliver man nødt til at vente, indtil der kommer et forslag; der må nødvendigvis ventes.

Men der må gennemføres lettelser i betydeligt større omfang end her foreslået, og min gruppe må insistere på, at man kommer til klarhed i så henseende under de udvalgsforhandlinger, som vi desværre ikke kommer til at deltage i.

Om værneskatten tales der på en sådan måde, at man skulle tro, at det drejede sig om en ajourføring. Det forekommer mig ikke at være helt indlysende. Jeg indrømmer, at jeg ikke har gennemgået materialet fuldtud, men den omstændighed, at der efter en ajourføring stadig er 200 000, der skal betale værnescat, mod 183 000 i 1950, tyder på, at der ikke er tale om fuld ajourføring. Selvom dette forslag skulle være udtryk for en ajourføring, vil jeg dog gøre